

Clements Erfaring at støtte sig til. Vi have lagt Forslagsretten hen til Sogneforstanderskaberne, fordi vi maae antage, at dette har det største og nøiagtigste Kjendskab til de Personer, der kan være Tale om at bringe i Forslag; men, hvis der skulde være Uenighed imellem Sogneforstanderskaberne, saaledes at de foreslog flere forskjellige Mænd, saa have vi hentagt Afgjørelsen til Amtsraadet. Vi have forestillet os, at, hvis det Tilfælde skulde indtræffe, at alle Sogneforstanderskaberne kunde enes om at indstille de samme 2 Mænd, saa maatte det være at forudsætte, at disse Mænd netop være fortrinlig skikkede til at røgte dette Kald og i en fortrinlig Grad besade Forligsfredsens Beboeres Tillid, saa at man i særdeleshed maatte ønske dem og ikke kunde tænke sig, at Amtsraadet kunde udfinde Mænd, der vare at foretrække for dem.

To ærede Medlemmer af Udvalget have stillet et Vindringsforslag hertil, men jeg skal ikke nægte, at jeg som Ordfører befinder mig i en vis Forlegenhed ligeoverfor dette Forslag. De ærede Medlemmer kalde sig et Mindretal af Udvalget, men jeg kan ikke erkende deres Berettigelse eller Adkomst til at benævne sig saaledes. Jeg indrømmer villigt, at, naar Tallet 2 sees i Forhold til Tallet 5 som Heelhed, saa er 2 et Mindretal, men for at 2 Medlemmer af et Udvalg med Hensyn til bestemte Forslag kunne kalde sig et Mindretal af Udvalget, troer jeg, det er nødvendigt, at de Forslag, de fremkomme med, have ligget for i Udvalget og været Gjenstand for Forhandling og Afstemning der. Dette har imidlertid ikke været Tilfældet med de Vindringsforslag, som de to ærede Medlemmer have indbragt, og det er derfor muligt, at de med Hensyn til disse Forslag ikke danne et Mindretal, men høre til Overmajoriteten. Naar de have hørt den Beskedenhed at kalde sig et Mindretal, saa antager jeg, det kommer deraf, at de ikke synes deres Forslag ere saa gode som de, de i Udvalget have været med at stemme om, og deri skal jeg ogsaa for mit Vedkommende give de ærede Medlemmer Ret. Jeg beder bemærket, at hvad jeg siger om disse Forslag siger jeg naturligvis kun som Rigsdagsmand for Aarhus Amts 3die Valgfreds-

men ikke som Ordfører, thi jeg kjender ikke Udvalgets Mening om disse Forslag. De ærede to Medlemmer ville, at Amtsraadet skal have frit Valg af den ene Fredsmægler i Forligscommissionen, men deri kan jeg ikke være enig med dem, thi det Held, hvormed en Fredsmægler røgte sit Kald, beroer saa væsentligt paa den Tillid, han nyder hos de Mænd, han kommer i Berøring med, og som han skal virke paa, at jeg troer, det er særdeles gavnligt, at de udgaae ved Valg af deres Jævnlinge, ved Valg af de Mænd, der staae dem nærmest. Naar man derfor vilde give Amtsraadet den Magt, som Amtmanden nu har til at paatvinge en Forligskreds idetmindste en Fredsmægler, saa vilde man modarbejde det Niemed, som Forligsindretningen har. Naar de ærede Herrer mene, at de kunne forebygge det, som de ansee for at være en Ulempe, at alle Sogneforstanderskaberne i en Forligskreds forene sig om at indstille de samme to Mænd, derved, at Sogneforstanderskaberne skulle idetmindste indstille een, til Fredsmægler, som boer i Sogneforstanderskabsdistrictet, saa har jeg allerede bemærket, at vi tre Andre i Udvalget ikke ansee det for nogen Ulempe, men tværtimod for et Gode, hvis Sogneforstanderskaberne saaledes samlede sig om de samme 2 Mænd, og dernæst troer jeg ogsaa, at de ærede 2 Medlemmer have Ret i de Motiver, der have bragt dem til at stille dette Forslag. De mene nemlig, at en saadan Bestemmelse skulde gøres, for at Amtsraadet kunde have en større Frihed til at bestemme Mødestedet henstigtsmæssigt og beqvemt, saavel for Districtet som Fredsmæglerne, men jeg maa gjøre de Herrer opmærksom paa, at Mødestedet jo ikke bestemmes een gang for alle, men kun for den Tid, for hvilken de bestemte Fredsmæglere ere valgte. Naar der er foregaaet et nyt Valg af Fredsmæglere, saa er der Intet til Hindre for, at Mødestedet bestemmes paany, og, naar Fredsmæglerne ere valgte, kan Amtsraadet meget godt ved at bestemme Mødestedet tage alle disse Hensyn, og jeg skal derfor tilraade Thinget ikke at gaae ind paa disse Vindringer. — § 3 stiller sig meget væsentligt fra den nugældende Lovgivning. Efter hvad der nu er Lov og Ret, kan Ingen være nødt til at paatage sig